

ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ 12ου ΑΙΩΝΑ

I. Θεοφύλακτος Αχρίδος (έκδ. Gautier)

Στίχοι εἰς τινὰ εὐνοῦχον

Πολλοὶ μὲν εἶναί φασιν εὐνούχους τέρας,
 ὡς τὴν φύσιν φέροντας ἐξηλλαγμένην.
 Ἐγὼ δ' ἐν εὐνούχοις σε θήσομαι τέρας,
 ὡς τὴν καθαρότητα παρεφθαρμένον,
 ἥτις σχεδὸν πέφυκεν εὐνούχων γέρας, 5
 ὡς λάγνον, ὡς ἄσωτον, ὡς πόρναις φίλον,
 ὡς παρθενοπίπαν τε καὶ κουρηφθόρον,
 πρὸς μίξιν αἰσχρὰν ἀκρατέστερον τράγου,
 Πρίαπον αὐτόχρημα πρὸς συνουσίαν,
 ἢ Πάνα τὸν πάνσπερμον, ὡς μύθος λέγει 10
 Ἦχοῦς ἐρᾶν ἔρωτας ἐκνομωτάτους.
 Καὶ τᾶλλα τῶν σῶν οὐ σχολή μοι νῦν γράφειν
 γλῶτταν λαχοῦσαν ψεῦδος ἐν παρρησίᾳ.

II. Νικόλαος Μουζάλων (έκδ. Maas)

Ποίημα παραίτησης από την αρχιεπισκοπή Κύπρου

(απόσπ.: στ. 884-905)

Μουζάλων. οὐ δεῖ λόγων πένησιν. **Φίλος,** ἀλλ' ἄλλων τίνων;

Μ. κήνσων διδράχμων. **Φ.** οὐκ ἔχουσι τοὺς φόρους;

Μ. τροφὰς δ' ἔχουσιν ἢ σκέπας; **Φ.** αὐτὸς δίδου.

Μ. οὐ πᾶσιν ἀρκῶ. **Φ.** πάντες ἠπορημένοι;

Μ. πολλῶν κακούντων. **Φ.** τῶν τίνων; Σαφῶς λέγε.

Μ. φόρων βαρῶν δώρων τε. **Φ.** φεῦ τυραννίδος.

Μ. τίς τᾶλλα λέξει; **Φ.** καὶ πλέον τούτων ἔχεις;

Μ. ἢ γλῶσσα ναρκᾶ καὶ κρατεῖσθω τοῦ λέγειν.

ἢ χεὶρ βαρεῖται, παυσάτω τοῦ γράφειν.

Φ. τί δ' ἐσθίουσιν; **Μ.** τὰς τροφὰς τοῦ Προδρόμου.

Φ. τί δ' ἐνδύονται; **Μ.** τὰς βολὰς τοῦ φωσφόρου.

Φ. τίσι σκέπονται; **Μ.** ταῖς ὑποσκέποις πέτραις.

Φ. τοὺς θῆρας οὐ τρέμουσι; **Μ.** ποῦ θῆρ ἐν Κύπρῳ;

Φ. ἰδοὺ χρηστόν. **Μ.** ἀλλὰ καὶ τοῦτο θλίβει.

Φ. πῶς φῆς; **Μ.** θανεῖν ποθοῦσι καὶ κακηγκάκως.

Φ. ἢ γῆ φέρει τι; **Μ.** πάντα καρπὸν ἐκφύει.

Φ. ἰδοὺ τι τερπνόν. **Μ.** τοῦτο προσθήκη γόου.

Φ. πῶς; **Μ.** τῶν γεωργῶν ἐσθίουσι τοὺς πόνους.

Φ. τῆς συμφορᾶς! **Μ.** ζητοῦσι καὶ τούτων πλέον.

Φ. οὐαί. **Μ.** βασανίζουσι τοὺς κεκτημένους.

Φ. φεῦ. **Μ.** συνδέουσι χεῖρας καὶ πόδας.

Φ. οἴμοι! **Μ.** κρεμῶσι καὶ κρεουργοῦσι ξύλοις.

III. Νικόλαος Καλλικλής (έκδ. Romano)

Ἐπιτύμβιοι ἴαμβοι

- Ξένος.** Μέγαν ὀρῶ σε, τύμβε. **Τύμβος.** Μὴ πλανῶ, ξένε·
 τρισσοὶ μένουσιν ἔνδον. **Ξ.** Εἰπέ καὶ τίνες.
- Τ.** Μήτηρ, πατήρ καὶ τέκνον. **Ξ.** Ἐμπικρος λόγος.
 Γένος τὸ μητρὸς οἶον; **Τ.** Ἐκ Δουκῶν, ξένε.
- Ξ.** Φῆς τὴν σεβαστὴν Ἄνναν; **Τ.** Αὐτὴν σοι λέγω. 5
- Ξ.** Ναὶ καὶ τὸ πατρὸς φράζε. **Τ.** Παλαιολόγος.
Ξ. Γεώργιον, φεῦ, τὸν σεβαστόν μοι λέγεις.
 Εἰπεῖν ἔχεις τὸν παῖδα; **Τ.** Γνούς, φεῦ, δακρύσεις.
- Ξ.** Ἄρ' ἠλιῶσαν εἶχεν ἢ χρυσὴν κόμην;
Τ. Χρυσὴν. **Ξ.** Ἐκυματοῦτο πρὸς τὸν αὐχένα; 10
- Τ.** Ναὶ τῷ Ζεφύρῳ παρπνέοντι πολλάκις.
Ξ. Ἔστησας ἡμῖν πᾶσαν ὀρθὴν τὴν τρίχα.
Τ. Ἄν γνῶς τὰ λοιπά. **Ξ.** Φράζε πρὸς τοῦ κειμένου!
 τὸ βλέμμα τούτου ποῖον; **Τ.** Ὡς τόξου δόναξ.
- Ξ.** Ἐπληττε πρὸς τὰ στέρνα; **Τ.** Ναὶ τὴν καρδίαν. 15
- Ξ.** Μὴ πικρὸν ἦν τὸ τραῦμα; **Τ.** Γλυκάζον, ξένε.
Ξ. Τὸ χρῶμα τούτῳ ποῖον; **Τ.** Ὀφθαλμοῦ δρόσος,
 ὡς γάλα λευκός, ἐξέρυθος ὡς ρόδον.
Ξ. Πρόσθες τὸ λειπὸν. **Τ.** Πρόσχεσ ἐξηγουμένῳ.
- Ξ.** Τὰ ρεῖθρα τούτῳ πῶς ἐχεῖτο τοῦ λόγου; 20
- Τ.** Ὡς ὄμβρος ἠδύς, ὥσπερ αἰθρία δρόσος.
Ξ. Ποταπὸς ἦν τὰ στέρνα; **Τ.** Σιδηροῦς, ξένε.
Ξ. Ὅποιος ἦν τὰς χεῖρας; **Τ.** Ἀρχαῖος Δοῦκας,
 ὡς Ἀνδρόνικος ἄλλος ἢ Κωνσταντῖνος.
- Ξ.** Ἐς ἀνδρὸς οὗτος ἦλθεν ἐντελῆ χρόνον; 25
- Τ.** Ἴουλος οὐπω τὴν γένυν ἐζωγράφει.

- Ξ. Πῶς ἦν ἀριστεὺς καὶ πρὸ τῆς ἡλικίας;
- Τ. Ἐκ τῶν λεόντων τίκεται βρέφος λέων.
- Ξ. Ἦδη νοῶ τὸν παῖδα. Τ. Καὶ τίς ἦν; λέγε!
- Ξ. Σεβαστὸς Ἀνδρόνικος ἐκ Δουκῶν γένους. 30
- Τ. Αὐτὸν λέγεις ἐκεῖνον. Ξ. Ὡς θνήσκει τρόπῳ;
- Τ. Ἐκ συγκοπῆς. Ξ. Ἄφυκτα, φεῦ, τὰ τῆς νόσου.
- Μὴ καὶ πρὸ πατρὸς οὗτος ἦλθεν ἐς τάφον;
- Τ. Ναὶ καὶ πρὸ μητρός, ἀλλὰ καὶ τῆς συζύγου.
- Ξ. Οἰκτρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. πλὴν σώζοιντό μοι 35
- γῆν πραέων ὡς κληρὸν εἰσδεδεγμένοι.
- Τ. Καὶ σέ, ξένε, θρηνοῦντα νεκροὺς τοὺς φίλους
κατιθύναι τὸ Θεῖον εἰς σωτηρίαν.